Р Е Ш Е Н И Е
№ 42945

гр. София, 03.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 57 състав,** в публично заседание на 20.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **6261** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на К. З. П., ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], [улица], вх. А, ет. 1, ап. 3, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-5398-000003/06.04.2026 г., издадена от Ц. М. Ш. – началник група към РДГП С., ГПУ Р., с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, предл. „гг“ от ЗДвП на жалбоподателката е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като се твърди, че жалбоподателката не е собственик на автомобила и не е знаела, че регистрацията му е прекратена. Посочва, че е сключила веднага след проверката застраховката ГО. Счита, че наложената мярка е непропорционална. Моли за отмяна на оспорената заповедта

В открито съдебно заседание жалбоподателката не се явява и не се представлява.

Ответникът – началник група към РДГП С., ГПУ Р., не се явява и не изпраща представител. По делото са постъпили писмени бележки чрез юрк.Х., която изразя становище за неоснователност на жалбата и моли съда да потвърди оспорения административен акт. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, уведомена по реда на чл. 192 АПК, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

На 06.04.2026 г., около 11:00 часа, в [населено място], [улица], в близост до ресторант „Рибката“, при извършена проверка от служители на ГПУ Р., е установено, че жалбоподателката управлява лек автомобил „С. Т. 1.9 ТДИ“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на К. К. П., който е пътувал в автомобила. Водачката не е представила документ за сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. При извършени справки в АИС е установено, че регистрацията на автомобила е прекратена от 04:24 ч. на 24.09.2025 г. на основание чл. 143, ал. 10 от ЗДвП при уведомление от Гаранционния фонд за липса на валидна застраховка „Гражданска отговорност“ (докладна записка с рег. № 5398р-3638/06.04.2026 г., л. 14 и сл.; справка от централна база КАТ, л. 9; история на регистрацията, л. 10–11).
За констатираното на жалбоподателката е съставен АУАН серия АД, бл. № 865771/06.04.2026 г. за нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП, подписан от нея без възражения, и е иззето СУМПС № [ЕИК] (л. 8 и сл.). По случая е съставен и АУАН серия АД № 865772/06.04.2026 г. по чл. 638, ал. 3 от Кодекса за застраховането.
Още на същата дата – до приключване на проверката, собственикът е сключил със ЗД „Евроинс“ АД застрахователна полица № BG/07/126001193876 за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, с начало на покритието 11:40 ч. на 06.04.2026 г. и край 23:59 ч. на 05.04.2027 г. (л. 6), а регистрацията на автомобила е служебно възстановена по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП от 11:25 ч. на 06.04.2026 г. (справка, л. 11). Тези обстоятелства са изрично отразени както в докладната записка на актосъставителя, така и в самата оспорена заповед.
С оспорената Заповед № 26-5398-000003/06.04.2026 г., като е посочил, че е упълномощен със Заповед № 3282з-7194/17.12.2025 г., началник група към РДГП С., ГПУ Р. е наложил на жалбоподателката процесната принудителна административна мярка. В заповедта е възпроизведено описанието на нарушението от АУАН, вкл. обстоятелството, че автомобилът е с подновена регистрация от 11:25 ч. на 06.04.2026 г. Час на издаване на заповедта не е посочен. Заповедта е връчена на жалбоподателката на 06.04.2026 г. (л. 5, гръб).
С Мотивирана резолюция № 26-5398-М000003/07.04.2026 г. началникът на ГПУ Р., на основание чл. 54, ал. 1, т. 9 от ЗАНН, е прекратил административнонаказателното производство по АУАН серия АД № 865771/06.04.2026 г., тъй като по случая е заведена преписка ЗМ № 53983М-5/07.04.2026 г. по описа на ГПУ Р. за евентуално извършено престъпление по чл. 345, ал. 2 във вр. с ал. 1 от НК (л. 12–13).
С писмо рег. № 5398р-3716/08.04.2026 г. иззетото СУМПС, ведно с копия от АУАН и заповедта, е изпратено на отдел „Пътна полиция“ при СДВР (л. 15).
По делото липсват доказателства собственикът на автомобила да е бил уведомен за служебното прекратяване на регистрацията на 24.09.2025 г., както и доказателства, че табелите с регистрационния номер и свидетелството за регистрация на автомобила са били иззети или обявени за издирване.
При така установената фактическа обстановка съдът формира следните правни изводи:
Жалбата е подадена от адресата на акта, за когото той е неблагоприятен, срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.
Допустимостта на жалбата не се преклудира от обстоятелството, че към датата на приключване на устните състезания максималният срок на мярката от 6 месеца е изтекъл. Наложената мярка е породила правните си последици – жалбоподателката е била лишена от възможността да управлява МПС, а преценката за законосъобразността на административния акт се извършва към момента на издаването му (чл. 142, ал. 1 АПК), поради което правният интерес от оспорването е налице.
Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 АПК, без да се ограничава с посочените от оспорващия. Спорните по делото въпроси са: 1) издадена ли е заповедта от компетентен орган; 2) осъществен ли е материалноправният състав на чл. 171, т. 1, б. „з“, предл. „гг“ от ЗДвП – налице ли е извършено от жалбоподателката, като водач, нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, при положение че тя не е собственик на автомобила и няма доказателства за уведомяване на собственика за служебното прекратяване на регистрацията; 3) съответства ли мярката на целта на закона и на принципа за съразмерност, при положение че регистрацията е възстановена, а административнонаказателното производство – прекратено.

По компетентността:

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 4, т. 5, б. „а“, т. 6 и т. 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол, предвидени в този закон, съобразно своята компетентност, или от оправомощени от тях длъжностни лица. В заповедта е посочено, че издателят ѝ е оправомощен със Заповед № 3282з-7194/17.12.2025 г.

Посочената заповед за оправомощаване не е представена по делото, въпреки указанията на съда по чл. 170, ал. 1 АПК, с които доказателствената тежест за установяване на законовите изисквания при издаването на акта, вкл. компетентността, е възложена на ответника. При това положение не е доказано, че издателят на заповедта е разполагал с правомощието да я издаде, което само по себе си е основание за отмяната ѝ по чл. 146, т. 1 АПК.

По материалноправната законосъобразност:

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „з“, предл. „гг“ от ЗДвП (в редакцията, действаща от 07.09.2025 г.) за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, извън случаите по букви „а“ – „ж“, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено наказание лишаване от право да управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. Следователно фактическият състав на мярката изисква водачът да е извършил нарушение, за което се предвижда наказание лишаване от право да управлява МПС – в случая нарушение по чл. 140, ал. 1, наказуемо по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП (управление на МПС, което не е регистрирано по надлежния ред).

Безспорно е, че към 11:00 ч. на 06.04.2026 г. регистрацията на управлявания от жалбоподателката автомобил е била прекратена на основание чл. 143, ал. 10 от ЗДвП. Обективно управлението на МПС с прекратена регистрация се приравнява на управление на нерегистрирано по надлежния ред МПС по смисъла на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП.

Административното нарушение обаче, съгласно чл. 6 от ЗАНН, е деяние, което е извършено виновно. Предпоставка за прилагане на мярката по чл. 171, т. 1, б. „з“ ЗДвП е водачът да е „извършил нарушение“, т.е. да е осъществил както обективните, така и субективните признаци на състава. С Тълкувателно постановление № 2/05.04.2023 г. по т.д. № 3/2022 г. на ОСНК и ОСГК на ВКС и Първа и Втора колегия на ВАС е прието, че уведомяването на собственика за служебното прекратяване на регистрацията по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП има значение за субективната страна на деянието – знанието на дееца, че управлява МПС с прекратена регистрация. Задължението за уведомяване на собственика е предвидено и в чл. 18б, ал. 2 във вр. с ал. 1, т. 8 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г., както и в чл. 574, ал. 10 и ал. 11 от Кодекса за застраховането.

В случая жалбоподателката не е собственик на автомобила. По делото не са представени доказателства собственикът да е бил уведомен за служебното прекратяване на регистрацията, а още по-малко – че самата жалбоподателка е знаела за него. Липсва публичен регистър, от който водачът да може да установи прекратяването, а табелите с регистрационния номер и свидетелството за регистрация не са били иззети, което обосновава у водача разумното убеждение, че автомобилът е регистриран. Знанието за липса на застраховка, дори да се предположи, не е равнозначно на знание за прекратена регистрация. Ответникът, който по силата на чл. 170, ал. 1 АПК носи тежестта да докаже фактическите основания на акта, не е установил наличието на виновно поведение на водача.
Ето защо не е доказано жалбоподателката да е извършила нарушение по чл. 140, ал. 1, наказуемо по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, а оттам – не е осъществен и фактическият състав на чл. 171, т. 1, б. „з“, предл. „гг“ от ЗДвП. Заповедта е издадена в противоречие с материалния закон и при неизясняване на фактите от значение за случая в нарушение на чл. 35 АПК.
По съответствието с целта на закона:
Принудителните административни мерки по чл. 171 от ЗДвП не са санкция, а имат превантивен и преустановителен характер – целта им е да осигурят безопасността на движението и да преустановят административните нарушения (чл. 22 ЗАНН). В случая причината за прекратяване на регистрацията – липсата на задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ – е отстранена в рамките на самата проверка, като регистрацията е служебно възстановена от 11:25 ч. на 06.04.2026 г., което е изрично отразено в оспорената заповед. Следователно към издаването на заповедта нарушението вече е било преустановено и не е съществувала опасност от повторното му извършване с конкретния автомобил. При това положение лишаването на водача от правото да управлява МПС за срок до 6 месеца не служи на целта на закона и представлява несъразмерно ограничаване на правата на адресата, в противоречие с чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК. Липсата на посочен час на издаване на заповедта допълнително препятства проверката дали към този момент материалноправните предпоставки за мярката са били налице.
Не на последно място, мярката е наложена „до решаване на въпроса за отговорността“. Още на следващия ден – 07.04.2026 г., административнонаказателното производство срещу жалбоподателката е прекратено с мотивирана резолюция на основание чл. 54, ал. 1, т. 9 от ЗАНН. При липса на висящо производство по ангажиране на отговорността на водача за нарушението по ЗДвП мярката е лишена от законово преследвана цел, обезпечителната ѝ функция е отпаднала, а продължаването на действието ѝ е несъвместимо с чл. 171, т. 1, б. „з“ от ЗДвП.
По изложените съображения оспорената заповед е незаконосъобразна – издадена в противоречие с материалноправните разпоредби и с целта на закона (чл. 146, т. 4 и т. 5 АПК) и от некомпетентен орган – чл. 146, т. 1 АПК , поради което следва да бъде отменена.
При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК, на жалбоподателката има право на извършените по делото разноски, но такива не са заявени.
Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд София-град, Трето отделение, 57-ми състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на К. З. П., ЕГН [ЕГН], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-5398-000003/06.04.2026 г., издадена от началник група към РДГП С., ГПУ Р., с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, предл. „гг“ от ЗДвП ѝ е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелство за управление на

моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“. Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно чл. 172, ал. 5, изр. второ от ЗДвП. Препис от решението да се връчи на страните.